

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.562 van 29 november 2016
in de zaak A. 215.725/XIV-36.405**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rosalie Daneels
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 april 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 142.053 van 27 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.329 van 4 juni 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Riad Hind, die *loco* advocaat Rosalie Daneels verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt België binnen op 24 mei 2012 en dient op 6 juni 2012 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 11 juli 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster.

Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 augustus 2014. Met een arrest van 27 maart 2015 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), in samenhang gelezen met artikel 23.2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2004/83) en met artikel 23.2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) en van artikel 149 van de Grondwet.

Verzoekster voert aan dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beginsel “eenheid van gezin” niet enkel heeft ingeroepen voor wat betreft haar partner, die werd erkend als vluchteling, maar ook voor wat betreft haar minderjarige zoon Jason, die eveneens werd erkend als vluchteling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dat beginsel in het bestreden arrest echter niet toegepast op verzoekster en haar zoon, zodat artikel 149 van de Grondwet is geschonden.

Verzoekster citeert vervolgens artikel 23.2 van richtlijn 2004/83 en artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 en laat gelden dat bij de omzetting van deze richtlijnen in het Belgische recht geen expliciete bepaling werd opgenomen

betreffende de instandhouding van het gezin van een erkend vluchteling. Verzoekster kan zich niet beroepen op artikel 10, § 1, 7°, van de vreemdelingenwet omdat deze bepaling een recht op gezinshereniging voorziet wanneer het kind als niet-begeleide minderjarige België is binnengekomen terwijl haar kind Jason in België is geboren en dus niet als niet-begeleide minderjarige het land is binnengekomen. Zij heeft wel een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend doch zij heeft tijdens de behandeling van deze aanvraag geen recht op verblijf en dus ook niet op de afgifte van een verblijfstitel, het verstrekken van reisdocumenten, toegang tot werk, onderwijs, gezondheidszorg enz. Omdat zijzelf en haar minderjarig, als vluchteling erkend kind zich in een situatie bevinden waarin zij niet over die rechten beschikken, acht verzoekster de door richtlijn 2004/83 toegekende waarborgen geschonden. De instandhouding van het gezin is gewaarborgd door de richtlijnen 2004/83 en 2011/95 doch in de Belgische regelgeving is geen specifieke bepaling voorzien betreffende de instandhouding van het gezin van een minderjarige erkende vluchteling, die niet als niet-begeleide minderjarige het land is binnengekomen. Daarom had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoekster haar met toepassing van het beginsel “eenheid van het gezin” op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als vluchteling moeten erkennen.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat in punt 3.2.4 van het bestreden arrest wel degelijk rekening is gehouden met de erkenning als vluchteling van de biologische vader van verzoeksters minderjarig kind. Wat betreft verzoeksters argument dat rekening had moeten worden gehouden met de erkenning als vluchteling van haar kind Jason, merkt de verwerende partij dat dit kind helemaal niet werd erkend als vluchteling. Uit de informatie die bij de memorie van antwoord wordt gevoegd blijkt dat de vermelding “*Réfugié(e) d’origine Rwandaise*” op het attest van gezinssamenstelling van 20 oktober 2014 berust op een administratieve vergissing van de gemeente. Volgens verzoekster is het beginsel van eenheid van gezin daarom in het bestreden arrest terecht enkel besproken wat betreft de biologische

vader van verzoeksters kind en is vastgesteld dat deze niet samenwoont met verzoekster.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, § 1, 7°, van de vreemdelingenwet, herhaalt de verwerende partij dat verzoeksters minderjarig kind geen erkende vluchteling is. Volgens de verwerende partij gaat het louter om kritiek op de wet, hetgeen geen ontvankelijk cassatiemiddel vormt.

De verwerende partij benadrukt “volledigheidshalve” dat verzoekster zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft beroepen op het beginsel van eenheid van gezin conform de richtlijnen 2004/83 en 2011/95, hoewel zij daartoe in de mogelijkheid was. De verwerende partij acht het middel in die mate niet-ontvankelijk.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de verwerende partij in de memorie van antwoord op basis van nieuwe feiten stelt dat geen toepassing kon worden gemaakt van het beginsel van eenheid van gezin tussen verzoekster en haar minderjarig kind Jason. Uit de informatie waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij het uitspreken van het bestreden arrest beschikte, bleek echter dat het kind Jason was erkend als vluchteling zodat het voornoemde beginsel moest worden toegepast. Dat het betreffende die erkenning om een administratieve vergissing zou gaan, vormt nieuwe informatie die de Raad van State in het kader van het huidige cassatieberoep niet kan beoordelen.

Beoordeling

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet

die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

8. In haar “aanvullende nota” van 10 februari 2015 heeft verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen op haar bij die nota gevoegde stukken om aan te tonen dat haar minderjarig kind een erkend vluchteling van Rwandese origine is, dat de vader van het kind Jason ook erkend is als vluchteling en dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het vluchtelingenstatuut van de partner en het minderjarige kind van verzoekster. Verzoekster heeft verwezen naar het beginsel van eenheid van gezin en aangevoerd dat zij op grond daarvan moet worden erkend als vluchteling, minstens als “*réfugié sur place*”.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekster verwijst naar haar relatie met de vader van haar kind Jason, die erkend is als vluchteling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt vervolgens op dat uit het attest van gezinssamenstelling van 20 oktober 2014, gevoegd bij de voornoemde aanvullende nota van verzoekster, blijkt dat verzoekster niet samenwoont met de vader van haar minderjarig kind zodat in hoofde van deze laatste bezwaarlijk het beginsel van eenheid van familie kan worden ingeroepen. Volgens het bestreden arrest toont verzoekster niet op concrete wijze aan dat zij een risico op vervolging zou lopen, louter omdat zij de moeder is van een kind van de als vluchteling erkende vader van dat kind.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat verzoekster in haar “aanvullende nota” van 10 februari 2015 het beginsel van eenheid van gezin niet enkel heeft ingeroepen voor wat betreft haar partner en vader van haar minderjarig kind Jason, maar ook ten aanzien van dit kind met wie zij samenwoont. Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

verzoeksters argumentatie dienaangaande enkel heeft onderzocht ten aanzien van de vader van haar kind, maar niet ten aanzien van het kind zelf. Vermits verzoeksters asielaanvraag mede op de eenheid van gezin met haar als vluchteling erkend minderjarig kind was gesteund, vormen de hiervoor aangehaalde motieven van het bestreden arrest geen antwoord op verzoeksters argumentatie die op een aantal stukken was gesteund, waaronder het bewijs dat zij met haar minderjarig kind samenwoonde.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het verweer in de memorie van antwoord dat het minderjarige kind Jason niet als vluchteling werd erkend, noch door het bij die memorie gevoegde stuk van 27 juli 2015, waaruit zou blijken dat de vermelding in het door verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgebrachte attest van 20 oktober 2014 dat de zoon van verzoekster erkend is als vluchteling, “op een administratieve vergissing [berust] die inmiddels werd rechtgezet”. Het stuk van 27 juli 2015 is een nieuw stuk waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen kennis kon hebben op de datum van het bestreden arrest, 27 maart 2015. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de zaak zelf te treden en hij vermag dus geen uitspraak te doen over nieuwe stukken die mogelijks een ander licht op de feiten kunnen werpen. Deze beoordeling komt enkel toe aan de feitenrechter.

9. Het enig middel is derhalve gegrond wat betreft de aangevoerde schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 142.053 van 27 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig november tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Carlo Adams,

staatsraad,

Kaat Leus,

staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques